

[Bjørn Elmquist]

de socialdemokratiske regering ikke ligefrem med smil på læben følte sig tvunget af domstolsafgørelsen fra Strasbourg i den britiske jernbanesag til at komme med lovforslaget, stemte imod, fordi vi allerede dengang sagde, at det var for svage reaktioner, når det drejede sig om så grundlæggende rettigheder som organisationsfrihed. Den opstramning, der nu finder sted, mener vi er fuldt ud berettiget.

Jeg skal ikke gå ind på detaljerne i lovforslaget, jeg tror, at alle kender det, og det har også været kommenteret en del. Jeg må knibe mig i armen en gang imellem, når jeg hører de ting, som bliver sagt fra talerstolen. Det kan selvfølgelig ikke undre, at Socialdemokratiets ordfører, hr. Hans Strunge, med den fagforeningsmæssige baggrund, han har – han kommer jo ikke fra bunden eller fra midten af fagbevægelsen, men simpelt hen fra toppen af den veletablerede fagbevægelse, enhedsfagbevægelsen næsten, i Danmark – må sige, som han gør, men alligevel. Det var jo lettere, hvis vi ikke splittede tingene op. Ja, hvis nu vi bare havde ét parti i Danmark og ikke havde alle de aviser og alle de afstemninger, hvor var det dog meget lettere alt sammen, ikke? Det synes jeg er betragtninger, som ikke hører hjemme i et pluralistisk demokrati.

I mit parti vil vi på ingen måde tale ondt om de resultater, som fagbevægelsen har været med til at opnå i etableringen og fastholdelsen af dansk velfærd. Det er helt fremragende. Vi er nået dertil i det danske samfund, at vi har så mange demokratiske balancer, at vi også på arbejdsmarkedet skulle kunne leve med, at vi gennemførte de bestemmelser, som nu er foreslået. Det vil sige, at vi får levet op til også den negative organisationsfrihed: at man får ret til selv at bestemme og sige nej, hvis man ikke vil være med.

Jeg synes også, at nogle af de indvendinger, som er blevet fremsat ikke bare af Socialdemokratiets ordfører, men også af SF's, betyder, at man træder sig selv over tærerne. Det ene øjeblik siger de, at dette ikke rigtig er noget, som kan interessere ret mange mennesker i dagens Danmark, fordi det bare lægger op til splittelse. Det er kun nogle få skøre hoveder, som er interesseret i sådan noget. Samtidig taler man om det kaos, det vil medføre på det danske arbejdsmarked. Det tror jeg ikke på. Jeg håber, at denne lov vil få en vis præventiv effekt, og jeg tror,

at det er relativt få sager, der på lidt længere sigt kommer for domstolene. Jeg tror også, det er meget få danskere, som er så kvæulantisk anlagt, at de vil lave dette, bare fordi loven er der. De mennesker, som vil benytte loven, er dem, der altid har følt, at det var en krænkelse af deres egen bestemmelsesret bare at skulle makke ret, når nu de fik besked om det på arbejdspladsen.

Vi får også at vide, at arbejdsgiverne ikke kan være interesseret i dette. Samtidig bliver der advaret mod det, der vil ske, hvis arbejdsgiverne begynder at bruge denne lov. Jeg tror, at nogle af disse indsigelser er indbyrdes modstridende og kun skal bruges her ved førstebehandling. Lad nu være med at overdrive, hvad der ligger i det, og se i øjnene, at vi også i vores demokratiske samfund kan leve med en fuld foreningsfrihed, at vi kan leve med andet end en enhedsfagbevægelse. Vi har levet i mange år med mange politiske partier. Det kan være besværligt i folketings salen, men det må vælgerne jo afgøre. Det skal da ikke være sådan, at vi af hensyn til at opnå nogle mere effektive resultater skal give køb på fundamentale friheds-, menneskerettigheds- og borgerrettigheds sager. Det kan ikke være meningen, at man kan sige det i fuldt alvor.

(Kort bemærkning).

Ejner Larsen (SF):

Når man er kommet herind for at følge debatten om arbejdsmarkedsspørgsmål, stiller man sig unægtelig det spørgsmål, når man hører de borgerlige, om der er tale om hykleri eller det er uvidenhed, der triumferer, når hr. Svend Åge Petersen for et øjeblik siden ikke vidste bedre at sige angående systematisk affolkning af arbejdspladserne. Det betyder, at folk, der systematisk forlader en arbejdsplads for at søge arbejde andre steder, fordi de er utilfredse med den, også selv om de er bedre lønnet, kan slæbes for Arbejdsretten og dømmes.

Det var ikke så meget det, der fik mig på talerstolen, men jeg synes, ligesom jeg gjorde under den foregående sag, at også denne sag bør ses under en anden vinkel. Man fokuserer udelukkende på de få og interesserer sig ikke så meget for de mange. Det, som jeg er interesseret i i forbindelse med foreningsfrihed, og som jeg meget gerne vil have arbejdsministeren lytter til og måske gør noget ved, er den situation, man